

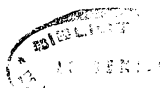

Desen de GH. MARINESCU

CONSTANȚA BUZEA

POEME

Cuvânt înainte de EUGEN SIMION

EDITURA ALBATROS — 1977

I 638831

CUVINT ÎNAINTE

Poezia Constanței Buzea a fost pusă de la început în legătură cu suferințele adînci ale feminității și introdusă într-o mitologie lirică în care apare cînd duioasa Solveig, cînd tunătoarea, implacabila Medeea, deși, dacă dăm crezare unor versuri, poeta nu primește cu plăcere condiția ei biologică și nu exultă la ideea de a reprezenta simbolurile speciei :

„E un coșmar, oricum, să fii femeie
Privire, plantă, moarte, mare
De unitatea ta încăpătoare
Se spînzură destinul cel mai rău“.

În primele poeme (De pe pămînt, 1963 ; La ritmul naturii, 1966) ea tratează fără exuberanță senzorială temele generației (amintirea copilăriei, incertitudinile adolescenței, ieșirea în lume, descoperirea iubirii etc.), arătînd încă de pe acum o gravitate a tonului și o încruntare de moralist care, în versurile ulterioare, se vor amplifica. Germinația este o luptă între îngerii miresmelor, lumea vegetală întră într-o lungă insomnie :

„Vin din arbori miresme și îngeri
Flutură peste podoabe un suflet îngreunat
Cojile trunchilor cad și se aude un zăngăn de luptă,
Parcă de luptă, dar mult mai suav. Se aude
Lumea mergînd asaltată de fii și de fiice,
Lumea de plante visînd sub polen“.

În Norii (1968) dominant devine erosul, transformat într-un receptacol al suferinței cosmice. Iubirea, ajunsă repede în faza conjugală, aduce întâi un sentiment de liniște și împlinire, o bucurie suavă și chinuitoare ca la Eminescu și, sub puterea ei, spiritul descoperă „priveștiștele geniale ale firii“. Însă liniștea și bucuria nu durează, o senzație nouă de durere împietrită, urmată de o retragere a vieții în minerale și de agonia lumii vegetale acaparează acești nori lirici din ce în ce mai rău prevestitori. Poezia Constanței Buzea se instalează în dezamăgire și durere și de aici înainte (Agonice, 1970 ; Coline, 1970 ; Sala nervilor, sonete, 1971 ; Răsad de spini, 1973, etc.) versurile vor murmura un lung bocet demn, întretăiat de blesteme și, la mari distanțe, de reverii mai luminoase. Rar caz de poet care, sub obsesia unui unic sentiment, să aducă atîtea nuanțe ale suferinței, de la dorul abstract la senzația acută de transformare a materiei în cenușă. Oriunde am deschide cărțile, dăm peste aceste imagini ale „vidului vital“ ce se lărgește neconținut și cuprinde lumea fizică și morală, într-o strînsă comunicare. Soarele putrezește, natura agonizează și

*Ńăpturi tenebroase de ordinul broaștelor și vier-
milor se tîrăsc pe o planetă cuprinsă de fiorii mor-
ții. Constanța Buzea nu insistă, totuși, în direcția
eschatologiei romantice, esențială la ea rămîne jude-
cata morală. Ce se întîmplă în lumea fenomenală nu
este decît efectul unei traume interioare, o amplifi-
care a pulsației psihice. Versurile sînt demonstra-
tive, aspre, fără fluența și muzicalitatea cu care
ne-a obișnuit lirica feminină :*

„Sunt tristă, dar de tine niciodată.
Fug animale speriate de minuni
La care nu mai știm să ne gîndim,
Miercuri și marți, vineri și luni.

Săraci în zile, cine știe, trecem
Legăți la gît de lungi copilării,
Ninși de puterea sfintelor petreceri,
A nu fi, a te naște, a iubi.

Ce-mi dai, să nu mor azi, să mai rezist,
Leac pentru îngeri, cîntecul meu trist.“

*Poezia devine un jurnal care notează, spune în mă-
sura în care învăluie o durere ce fierbe în adîncu-
rile ființei. Discreție și tensiune, înăbușire a marilor
elanuri, ca și a țipătului de revoltă — iată ce se
observă numai decît la lectura acestui monolog ne-
înterupt. Stele muribunde, petreceri în umilință,
Magdalene ce se jeluiesc și, apoi, se crispează și tac*

cu îndârjire, îngeri înlăcrimați, „silă”, „colastru”, „anemice oglinde”, ridicare de brațe în sus sub impulsul unei deznădejdi grele, un cap cu două tîmple „ce nu se înțeleg”, priveliști de mlaștini cu stuț sau de „palate astenice”, ninsori cu viermi de mătase, singurătăți aspre în insomnia lungi, goale — iată un peisaj de coșmar, cadrul meditației poetice în Coline. Există un ritual în această negație lirică stăpînită și el începe seara, cînd măștile sînt lepădate și insomnia albă intră în drepturi. Temele lui Bacovia sînt tratate într-o manieră mai explicativă, prin acumulări de simboluri din sfera vieții gospodărești și repetiții ce dau acea senzație de înverșunare în răsucirea fierului în rană :

„Vremea mea începe seara cînd deodată înviez,
Ies atuncea din tăcere cum din coji amarul miez,
Vă petrec pînă la unul, vă inspir un somn adînc,
Întorc ceasurile voastre, pe-ale mele le mănînc,
Groaza lor de mine lasă cearcăn palid, lasă rid
Se-nvelesc în giulgi de gînduri care nu m-au ispîtit.
Masca mea de os o lepăd, întorc fața către foc,
Simt singurătatea casei stînd cu mine la un loc,
Uit o lume pentru alta care nu se mai inventă,
Uit o lume-n care cuget pentru una imprudentă.
Acest schimb care nu pare a mă umili, e totuși,
Otrăvit de o mireasmă ca de crini ai apei, lotuși.
Îmi pun cai de abur la un car de lemn care pocnește
Și așez în el o cană de cafea clipind turcește —

Ritual egal cu moartea către care-tind o mînă
Să mă înțeleagă încă și departe să-mi rămînă.
Vremea mea începe seara cînd atîta lume pică,
Și cînd ochiul pur susține luna care se ridică.
Insomnia vine albă, mintea-n fața mea desface
Și-mi arată cîtă umbră umple văile-i sărace“

(RITUAL EGAL...)

Confesiunea este tulbure, cu unele versuri obscure, rupte, arătînd o destrămare a sufletului, o imposibilitate de organizare — adică de eliberare prin literatură. Impresia de sinceritate, de refuz al convenției în poezie este puternică la Constanța Buzea, care scrie fără a-și lustrui metaforele. Poemele sînt, de aceea, halucinante și crispate, fără mistificație, departe de sugestia de „joc“ și cochetărie erotică. Constanța Buzea nu este o esteta, nu transformă, ca simboțiștii, existența într-un spectacol, ea pune, dimpotrivă, poezia să exprime simplu și discret o existență interioară întunecată de întîmplări rele. Filiația ce se poate stabili, pe un anumit plan al versurilor, cu Bacovia, rămîne din această cauză neesențială. Arta încetează să fie o poză trăită cu sinceritate în sfera fanteziei, devine o experiență mai crudă: o jupuire înceată a cărnurilor vii, o descojire a lucrurilor pentru a ajunge la celulele lor însîngerate. Este drept că această operație se face, totuși, cu mijloacele de figurație ale artei. Un alt tip, în fond, de mistificație literară, mai autentică prin eliminarea declamației și a decorurilor grandioase.

Cum am scris și altădată, pînza liricii ei se țese în umbră, cu rare și scurte ieșiri la lumină. Neeliberată pe de-a-ntregul într-un poem, tensiunea trece în poemul următor, în aceeași mișcare nespectaculoasă, tenace, apăsată a gândului împovărat de o obsesie puternică. Într-un scurt poem (Cric) citim :

„Sar la fereastră. Nu-mi face bine,
Și mă retrag în umbra perdelei“,

ceea ce vrea să zică (într-o traducere simplă) teama de a expune sentimentele, iubirea de obscuritățile germinative. Regăsim imaginea în altă parte (Nervi): „mi-e frică de fereastră, de ea nu mă apropii“, alături de aceea a morților care, în vise, umblă închiși în „sfere de glasuri“. În fine, Constanța Buzea vrea ca firea să vorbească, iar glasul să tacă (Migale), retrasă în sine ființa își linge rănila și pune la cale răzbunări teribile care n-ajung să se împlinescă. Poezia, în orice caz, nu le consemnează. Între incitația gândului și expresia lui literară se interpune luciditatea cumpănitoare și, sub puterea ei, gândul se răsfiră și se complică în ramificația poemului. Medeea nu-și ucide copiii din ură pentru tatăl lor, o vedem numai purtînd pe unul de mîină și pe altul pe umăr, înfiorată de glasurile lor străine (Intrus).

Un loc de evadare (un spațiu securizant) în imaginația poetică a Constanței Buzea este colina, un simbol care se plimbă prin toate cărțile. Deocam-

dată, evadarea nu-i posibilă, colina nu-i accesibilă. Penelopa nu poate părăsi războiul de țesut. Ana se zidește singură în mînăstirea unor seci neliniști. Remarcabilă sugestia acestei imposibilități de a ieși din cercul unei problematici interioare :

„Cu clasic dor vin la coline,
Acolo unde nu sînt ruine,
Unde se-ngîină umbra cu sine.

Mă duc sperînd, n-am plecat încă,
Mă sfîrșește o moară adîncă,
E ca o boală partea mea stîngă,
E ca piatra ce se mănîncă
Numai de vînt și de nimica,
Numai de starea soră cu frica.

Înmormîntată acolo cîntă
Seaca mea fire, ană subțire,
Sfîntă ca iarba unde mă-nchin.
Nu sînt de vină că nu mai vin“.

(Coline)

Volumele următoare (Sala nervilor, Răsad de spini — : titlurile spun destul !) întăresc acest peisaj de dezastre interioare cu imagini inedite, unele memorabile literar. Tonul se înăsprește imperceptibil, meditația abordează noțiuni mai complicate, cum este aceea a timpului. Senzația orei ce se sparge și a sufletului care se rupe în două este, oricum, cople-

șitoare în versuri. Singurătatea a devenit „mistică”, mila o „crimă de taină”, în poeme pătrund cimitirele bacoviene, sufletul e o groapă în care cade, descumpănită, ființa terorizată de „eroarea de sine”, poezia însăși a devenit un somn din care spiritul, odată intrat, nu se mai trezește. Versurile au căpătat o notă oraculară întunecată :

*„Cît pot mai șterg fereastra de cenușă,
Cît poți respiră-ne, întunecime”,*

iar sentimentul de teamă crește pînă a se fixa în viziunea unui univers format din ziduri de ochi pînditori și lacomi :

*„Vorbește-mă greșiților de bine.
În propriul suflet cad ca într-o groapă.
Cînd stau culcată-n iarbă lîngă apă,
Ca de un mort se teme ea de mine.*

*O turmă albă visurile-mi paște,
Și toamna pare peste tot egală.
Te-ncredințez cu-această filă goală
Că nici pămîntul nu mă mai cunoaște.*

*Cînd dorul e mai lung decît o moarte,
Halucinez periculoase ringuri,
Trădează sinea, nu putem fi singuri,*

Un zid de ochi disting pînă departe.
E fără saț, sălbatic de frumoasă
Priveliștea ce vine către casă“.

Compoziția poemelor este acum mai limpede și mai coerentă, deși aflăm încă destule versuri obscure din cauza prolixității lor (Cai în coșmare cu mlaștini). Constanța Buzea nu este singurul poet, din generația ei, în luptă cu materia verbală. Neîncrederea în cuvînt (temă răspîndită) este dublată, observ, de o neîndemînare a cuvîntului, o dificultate, în orice caz, a limbii ce se vede în poemele gloduroase, cu sintaxa sucită. Lipsa rafinamentului sporește pînă la un punct senzația de autenticitate și vine în întîmpinarea ideii moderne că în poezie trebuie să existe cît mai puțină literatură. Însă literatura nu poate fi combătută decît prin literatură. Sinceritatea este o expresie a artei, limbajul direct și agresiv are nevoie, în poezie, de un suport de subtilitate care să dea sugestia acestei agresivități. Spun toate acestea pentru că poeții sînt adeseori lăudați pentru frustețea limbajului, confundîndu-se calofilia (detestabilă!) cu subtilitatea expresiei, necesară în orice situație.

Se remarcă, deci, la Constanța Buzea o oarecare purificare a versului și asta este bine pentru că aceste răsaduri de spini din jurul poemelor nu trebuie să ne împiedice să ajungem la florile din interiorul lor. Un poem mai clar și cu o viziune mai senină este falsul pastel E înflorită lintița pe

baltă, o confesiune, în realitate, într-un cadru natural mai ordonat. Dăm aici peste dealul tihnit (colina) numită în altă parte „această genune frumoasă“, peste care se suprapune imaginea îndepărtatei copilării fericite. O melancolie învăluitoare, în pauza între două accese de suferință atroce, răzbate în versul despletit, mai bine curgător :

„Aștept un deal tihnit păscut de vite,
Din cornul lor să cadă flori pălite,
Un praf încet și urme de copite,
Grânele dulci, aproape pîrguite.

Aștept cu ochii-nchiși căruțe goale
Să treacă hurducîndu-se la vale,
Copil în zdruncin, fete fără poale,
În gîrla verde cai să se țesale.

Fîntîni zăcute, negre de bătrîne,
Salcîmi sărați ca setea unui spîne,
Privirea mea le-ngroapă laolaltă.

E înflorită lintița pe baltă.
Mai sunt copil. Copil de-aș mai rămîne !
Aștept și-mi pun pe piept țărînă caldă“.

Călătoria (Rucăr, Săpînța, Voroneț, Vălenii de Munte etc.) și cîteva ecouri petrecute în natură (Pasteluri, 1974) îmblînzesc puțin privirea gravă, muștrătoare a poetei și, cu altă stare de spirit, ea

savurează calmul după-amiezilor la mare sau ascultă fără angoasă căderea ploii pe acoperișuri. Versurile amintesc prin vagul, fumuriul impresiei, de simbolști, însă numai pentru o clipă, pentru că ideea morală pătrunde țeapănă, intolerantă în pastel și orientează imaginația spre alte probleme.

Ape cu plute (1975) reia firul suferinței vechi cu mai puține, parcă, împleticiri în sintaxa versurilor și cu o mînie mai rafinată. Fantezia distilează cu mai mare răbdare durerea pornită de undeva din zonele obscure ale spiritului și dă propozițiilor acea intransigență impersonală (dar teribilă) a versetelor biblice :

„Agită pomii păsări mari
Și via sîngele divin,
Pînă la mine este mult
Pînă la moarte mai puțin“.

Cu gustul cenușii pe buze, Constanța Buzea caută pentru neliniștile ei nu o metaforă, ci o pădure de simboluri care agresează din toate părțile ideea. Poezia devine un discurs arborescent unde blestemul se unește cu o confesiune de o pasionalitate rece și tăioasă :

„Același vis uscat, de sticlă, port,
Cum și tu porți, dorind să te păstreze
Vina de-a vieții aproape mort
Trupul jertfit zadarnicei asceze,

Îubirea pîngărită de avort,
Riscul fricos rîzînd în paranteze,
Și un destin de barcă fără port
Și de cetate fără metereze.

Calm putrezind în raclele cerești
Surpat în valuri galbene de ură,
Mi se părea că știi să adîncești
Harul tău harnic de lumină pură.
Mîncat de viu, ori amînat, plutești.
Pe toți același vid profund i-ndură,
Ca monstrul mării adorat de pești
Nepăsători sub tulpurea lui gură.“

Poezia capătă o funcție exorcizantă: ea vrea să îndepărteze răul ce continuă să crească și să se manifeste. Amintirea, lucrurile din jur, cărțile răsfoite odată împreună, readuc acești demoni de care ființa spiritului vrea să se elibereze. Însă, cum putem afla din mărturisirile sfintelor care voiau să îndepărteze diavolul din preajma lor, exercițiul exorcizării nu face decît să sporească prezența răului. Diavolul trăiește prin efortul celor care vor să se lepede de el cu înverșunată intoleranță. Tot așa, în versurile Constanței Buzea, eroarea, supusă unui lung exercițiu de negație, în loc să dispară sau, oricum, să se diminueze pe măsură ce este exprimată, ea continuă să existe și să umple întreaga suprafață a liricii. Fabricăm, așadar, mituri, nu numai prin iubirile, dar și prin urile noastre.

Eroarea de care vorbește mereu Constanța Buzea nu are o identitate precisă. Prin repetiție, ea capătă o amplitudine și o indeterminare biblică. Cineva a trădat, dar cum, în versuri, vina nu este numită cu vorbe clare, trădarea se întinde de la iubire (sentiment) la ideea de existență în sens larg. Universul se ordonează, oricum, în funcție de această culpă teribilă, așa cum la poeții mistici existența materială și spirituală n-are consistență decît prin raportare la ideea de divinitate.

Lirismul Constanței Buzea se construiește, ca la Arghezi, pe ezitarea între tăgăduința aspră și spaima de uitare :

„Mi-e milă și să-mi amintesc
Dar nici să uit nu mă îndur
Cîtă părere-i în destin,
Cîtă greșală-i împrejur“

(ACOLO UNDE CRED CĂ EȘTI)

Limanul orei (1976) aduce în prim plan tema cuvîntului care trădează. Eroarea fatală a început printr-o mistificare a vorbelor. Destinul atîrnă, spune poeta în altă parte, de cîteva cuvinte, dar cuvintele, în loc să comunice, să apropie, înstrăinează și distrug. Ele sînt „semnele morții“. Un poem (Dedicație) concentrează această neîncredere în limbaj, mai generală, cum s-a putut vedea, la poeții unei promoții:

„Cuvintele sunt boala de care suferi, oare ?
Frenetice de silă, anemice de sete,
Maidane pustiite cu cîini mișcați în cete,
Cuvintele fac, toate, o lume de turbare.

Cuvintele aminte aduc de-un semn de groază
De clipe-ngîndurate, rănite și supuse,
Cînd vocea mumei tale pe tine te născuse,
Nu trupul ei, ci umbra sfioaselor ei fraze.

Taci rătăcit de-atunci, tăcerea te răzbună,
Cuvintele fac răul pe care ți-l refuzi,
În tîmpla ta bătrînul bea vin cu ochii uzi,
Asupra zilei tale răsare-o dublă lună.

Și cum nu sunt iluzii, vor fi mereu pași singuri
Care să-ți lege trupul de viața vreunui mort.
Poeții cred într-una-n albastrul limbii cort,
Ei mor de poezie cum alții mor de friguri.

Cuvintele — surpare de praf în mintea ta —
Dorm fără nici un sprijin, urîte ca năravul,
Cuvinte, sau gunoiul înfloritor, sau sclavul
Încovoiat de limba-i din ce în ce mai grea“.

*Totul este văzut de aici înainte prin „vama gri a
vorbei pieritoare“, dincolo de cuvinte se întinde o
realitate sumbră :*

„Mizerii, și măști, și dezastre
Pun negură-n pure fîntîni“ —

timpul seacă, pe cer plutesc „răni mari“, în somn viperele își clatină veninul, frunzele se sinucid, un peisaj, pe scurt, dezolant, comparabil (prin intenție) cu acela din Lauda somnului, dar fără implicațiile metafizice de acolo. Deși Constanța Buzea se numește, într-un loc, „unul din fiorii lui Dumnezeu“ (Nor) și declară (tot în poezie) a purta îngeri triști pe umeri sau a sta la masă cu îngerul singurătății, suferința ei nu trece dincolo de o limită perceptibil umană. Cine nu ghicește imediat simbolul păsării rănite „fără sațir“ sau pe acela al sufletului „întins pe cline“, al norului îndepărtat și sterp, al cerbului văduv, rătăcitor năuc prin codri? Constanța Buzea nu scrie, în fond, decât un singur poem, un lung, dramatic poem în care concretizează, în jurul unui sentiment profund, o mică mitologie a trădării și a absenței de o indiscutabilă originalitate. Cuvintele de care se teme o slujesc, totuși, cu credință, vorbele „se îmbulzesc“ în poem, exprimând, uneori, și tristeți mai calme, iertătoare, ca în acest frumos Dor de veghe :

„Dorul de veghe, melancolie,
Urme-n zăpadă, crengile stînd,
Și în adînc muritorul pămînt
Pentru iubirea ca o stafie.

Rănită pasăre fără soție,
Te va petrece pe lîngă mine
Gîndul, limanul orci senine
Din libertate către robie.

Numai căldura să ni se lase,
Întru norocul fără podoabe,
În via rece cîteva boabe,
În depărtare cîteva case.

Numai căldură și întristare,
Și o grădină călătorind.
În vrăjmășie vine de-argint
Bat tîmpla noastră cu nepăsare.

Nins și lunatec să te primesc,
Vino sărac într-o zi fără șir,
Singur ca vinul într-un potir
Cu trupul dulce, mînăstiresc.

Aruncă lumii tot ce ții minte,
Numai căldura să ne rămîie
Abur pe gura ca de tămîie,
Vino tu singur, fără cuvinte“.

EUGEN SIMION

Din

„AGONICE“

și

„COLINE“

1970

LEAC PENTRU ÎNGERI

Sunt tristă, dar de tine niciodată.
Fug animale speriate de minuni
La care nu mai știm să ne gândim,
Miercuri și marți, vineri și luni.

Săraci în zile, cine știe, trecem
Legați la gât de lungi copilării,
Ninși de puterea sfintelor petreceri,
A nu fi, a te naște, a iubi.

Ce-mi dai, să nu mor azi, să mai rezist ?
Leac pentru îngeri, cântecul meu trist.

CINA

Mîna dă gust acestei triste cine
Sărînd felii de pîine pămîntii.
Suntem adînc mîncăți de oboseală.

Semnul pe care-l fac e semnul
Cu care spaimile ți le descînt,
Semnul de moștenire, gîtuindu-ți
Al monstrilor gît negru de pămînt.

Tu crede-mă, oricîtă piatră arsă
Te-ar chinui, priveliștea ce-mi dai
E mai cumplită ca o răstignire
Ce nu mai speră pentru oameni rai.

Mi se întîmplă să veghez veșmîntul
În umbra căruia alt trup voi viețui.
Tu crede-mă atît cît poți, acum cînd
A nu iubi sortit e a iubi.

De vorbe ca de zdrențe m-am scîrbit,
Și, părăsind această încăpere,
Ea va dispărea pentru totdeauna.

CÎND CU SURISUL SEMĂNAI

În săli florale și umbroase,
Tu chemi acele stări la care
Mortal de greu e de ajuns.

Sufletul cărților miroase
Albind de-un praf imaginar
La ruptă oră și amară
Cînd cu surîsul semănai,
Al îngerilor din altar.

Cînd pentru moarte mă decid,
Fac liniștilor tale semn
Prin care ochii își închid
Pleoapele de undelemn,

Să pari a nu mă fi văzut,
Și eu, la rîndul meu, părăind
A contempla același gînd.

COLINE

Cu clasic dor vin la coline,
Acolo unde nu sunt ruine,
Unde se-ngîină umbra cu sine.

Mă duc sperînd, n-am plecat încă,
Mă sfîrșește o moară adîncă,
E ca o boală partea mea stîngă,
E ca piatra ce se mănîncă
Numai de vînt și de nimica,
Numai de starea soră cu frica.

Înmormîntată acolo plînge
Seaca mea fire, ană subțire,
Sfîntă ca iarba unde mă-nchin.
Nu sunt de vină că nu mai vin.

O RANA MAI MARE

Pe vîrfuri cu liniștea pururei azi,
Vin noapte de noapte convoaie de brazi.
Ce spune această mișcare de timp ?
De ce cu nimic nu se poate s-o schimb ?
Mă-ncumet să stărui cu vocea mea stearpă,
Mă-ncumet, vegheată de mîna cu harpă,
Mă-ncumet zbatîndu-mi eternele plete
Sub steaua la care suiră ca pete
Nori-demoni, nori-îngeri, cu alți nori în mînă,
Sfidînd infinitul din care se-amînă.
Mai vine și, palidă, agonizînd
Durerea că lebăda n-are cuvînt,
Otrava mai vine, în zări contemplate
De ochii închiși peste singurătate.
O, doamne, ce blîndă e clipa în care
Mă vindeci de rana-mi cu-o rană mai mare.

Din

„SALA NERVILOR“

1971

OGLINDA MEA FIIND, DE CE NU-MI SEMENI ?

Disprețuit e harul deznădejdiei,
Nestinsă contemplarea dintre gemeni.
Oglinda mea fiind, de ce nu-mi semeni,
Tu, care harnic îmi prezici primejdii ?

Părem că suntem fiii unor steme
La care nimeni nu se mai gîndește.
Sîngele cui, pierdut, ne osîndește
Să fim în cimitire de poeme ?

Nu ne-a fost dat curat același simț și
Neputrezita inimă de ceară
Ca în virtutea ei să fim ca sfinții.

Păscuți de trup, desăvîrșit să pară,
Acest păcat destăinuirăm minții,
Că, neputîndu-l stinge, ne omoară.

Astenice sunt vocile, riscante.
Noi nu mai știm să ne uimim de viață.
Aveam odată un profil de gheață,
Un suflet cu impulsuri muzicante.

Să fim amari cînd nu ne vede nimeni,
Și să fim veseli cînd ieșim pe ușă.
Cit pot mai șterg fereastra de cenușă,
Cit poți, respiră-ne, întunecime !

Iubind, să spunem tainice cuvinte
Sîngelui nostru disperat amestec,
Să rîdem ca și cînd el nu ne minte,

Și aruncînd tot binele-nainte,
În nebunia clipelor aceste,
Să fim în firea lumii care ESTE.

Tu vei dori să fii îndepărtată,
Misterul meu să te înnebunească,
Închisă-n limba mea neomenească
Fiind ce nu poți fi tu niciodată.

Tu vei dori să te aștept cu mască,
Și vei dori prin mine să aluneci
La fel de lin ca mîinile prin mîneci,
Cînd eu foșnesc și ele să foșnească.

Și vei dori, și eu voi fi în stare
Să mă predau restriștilor finale
Cu umilință și cu nepăsare.

Tu vei dori atît de multă jale,
În răutatea ta strălucitoare,
Încît voi fi ca de zăpadă moale.

CU OCHI DE SOMN AȘ RECITI O CARTE

Cînd dintre toamne da-m-or la o parte,
În anotimpul de cucernicie
Ascetizînd în alb ca o stafie,
Cu ochi de somn aș reciti o carte.

Nici nu mai simt cît suntem de departe.
Trăiesc în pace asonanța, rima.
A fi a doua, a rămîne prima,
Ridicolul meu frig amîină moarte.

Atît mai știe sufletul, umilul,
Cu artă-n gesturi, dar și fără artă,
Nervilor rupți le recunoaște stilul.

Din tot rămîne-va cenușă caldă
Pe care lebezi tainice o poartă
Dintr-o lumină-a lumii în cealaltă.

VORBEȘTE-MA GREȘILOR DE BINE

Vorbește-mă greșilor de bine.
În propriul suflet cad ca într-o groapă.
Cînd stau culcată-n iarbă lîngă apă,
Ca de un mort se teme ea de mine.

O turmă albă visurile-mi paște,
Și toamna pare peste tot egală.
Te-ncredințez cu-această filă goală
Că nici pămîntul nu mă mai cunoaște.

Cînd dorul e mai lung decît o moarte,
Halucinez periculoase ringuri,
Trădează sinea, nu putem fi singuri,

Un zid de ochi disting pînă departe.
E fără saț, sălbatic de frumoasă
Priveliștea ce vine către casă.

HRĂNIM SCHIMBAREA DARULUI ÎN FARSA

Amar și dulce simte cerul gurii,
Sila și pofta răstignesc balanța.
Ne ținem poate numai cu speranța
Că sunt firești purtările naturii.

Pretextul goliciunii e o haină,
Ore se sparg, sar crabii pe nisipuri,
Același timp vînat în mii de chipuri,
Mila de sine — crima cea de taină.

Trăim efectul, cauza-i întoarsă,
Și ne mirăm prea mult de filmul sorții.
Cu guri chinuitoare, noaptea, morții
Geniul lor cald asupra noastră varsă.

Cu pîine crudă într-o crustă arsă,
Hrănim schimbarea darului în farsă.

NIMIC NU TRECE MAI PRESUS PARERII

Cum cîntă greierii-n străinătate,
Cu-același gînd în creierul lor sumbru,
Le număr zimții simțurilor, umblu,
În valul lor mă uit cu tălpi curate.

Nu cred nimic din murmurul sihastru,
Că-n el se află echilibrul serii.
Nimic nu trece mai presus părerii
Că nasc din somnul cerului albastru.

Într-o priveliște necunoscută,
Un cîmp străvechi un tînăr cîmp omoară.
Oricît nu vreau, privirea înfioară
Jocul secund, oglinda înnăscută.

Coșmarul cu părinți și fii ce ară,
Nu se-nstrăină, nu se împrumută.

SĂ REZISTĂM UMBRIȚI DE-ACEEAȘI CARTE

Mișcat să fie aerul ca-n moară,
Grămezi de frunze, toamna mea cu tine,
S-avem în fața ochilor coline,
Să fiu bolnavă și să nu mă doară.

Roua în roiuri cadă peste stepe,
Mirosul ierbii să trezească sete,
Să se adune cai de-un an în cete
Oprind în mers căruțele cu iepe.

Acelorași tristeți să ținem parte,
Să nu se-ndure dulcea lumii moarte
De sufletul meu rupt în două soarte.

Să rezistăm umbriți de-aceeași carte,
Cînd a nu fi, și-a fi mereu departe,
Același chip le este dat să poarte.

E ÎNFLORITĂ LINTIȚA PE BALȚĂ

Aștept un deal tihnit păscut de vite,
Din cornul lor să cadă flori pălite,
Un praf încet și urme de copite,
Grânele dulci aproape pîrguite.

Aștept cu ochii-nchiși căruțe goale
Să treacă hurducîndu-se la vale,
Copil în zdruncin, fete fără poale,
În gîrla verde cai să se țesale.

Fîntîni zăcute, negre de bătrîne,
Salcîmi sărați ca setea unui spîne,
Privirea mea le-ngroapă laolaltă.

E înflorită lintița pe baltă.
Mai sunt copil. Copil de-aș mai rămîne !
Aștept și-mi pun pe piept țărînă caldă.

CA UMBRA NU-I, SUNT DOAR LUMINI ȘI RAMURI

Pînă-n pămînt, tristețea mea, te-nhamuri
La frunze, la căderea lor de-o vară.
Trezite sunt de gîndul c-au să moară,
Că umbră nu-i, sunt doar lumini și ramuri.

Pustii, frumoase învelesc o groapă.
Se-nchide ochiul meu și le ignoră.
Cenușa leagă strîns ora de oră,
Oprind migrarea turmelor de apă.

Cum toamna, torturîndu-mi lumea verde
Ca pe o minte-adînc neștiutoare,
Ar căpăta și tot atunci ar pierde
Naive taine, îngerii de răbdare,

Cu disperare sîngele-și deschide,
Și frunza pare că se sinucide.

Din

„RĂSAD DE SPINI“

1973

MAȘTI DE SFIALĂ

Cînd vine clipa de cumpănă,
Înainte de a coborî
Acolo unde curg fragmentar
Iubirile neîmplinite,

Frica de necunoscut,
Micile lașități, eroarea în sine
A satisfacției,

Unde puținul bine
Care-ar fi putut să fie sus,
Despică o gură de colos
Și urlă,

Unde răul de care ne temem
Face măști ridicole de sfială,

Și cînd frica de moarte
S-a șters în sfîrșit,
Cel mai greu este sufletul
Celui fericit.

DE RAUL ȘI DE BINELE RĂMAS

Să nu uităm acest interior,
Pătratul de pădure al ferestrei
În fumul lunii alungit ușor.

Eu voi cădea din somn ca dintr-un vas,
Și voi simți, ca peștele, că mor
De răul și de binele rămas.

PĂSĂRI

De-ar fi să vezi că vîntul n-are răni
Și apele se-nchid nepăsătoare
Asupra lucrurilor înecate !

Privește ce dezastre se întîmplă
Cînd mica lume-n care ne trădăm
O-mpart și alții, înaintea noastră !

Și nu-nțeleg ce vină am. Că sînt ?
Că s-a-ntîmplat să fim aceleași păsări
Cu-aceleași pene lungi pînă-n pămînt ?

MOȘTENESC GRABA

Port cu uimire fruntea mea palidă,
Moștenesc graba cuiva,
În palmele mele sunt zugrăvite icoane.

Pietrele ridicate de tine și aruncate
Au venit lin și mi s-au predat.

Sunt un om fără zîmbet
Și pun cu migală aceste cuvinte asupra
Tuturor celorlalte cuvinte,

În acest ceas de cutremur și de singurătate
Cînd numărul lumii se mișcă recuperat.

EFEMERIDE MEREU

Măcar de-ar fi etern modul senin,
Starea de bine a celui ce nu vrea să știe.
Simt sărăcia locului din care vin.

Livada e un pământ fără lupte,
Pom lângă pom asupra capului meu.
Fragede, putrede, rupte,
Crengile nasc efemeride mereu.

LUMINA LUMII ÎN LUMINA LUNII

Nu rîd pentru că nu știu să mă joc.
Deruta noastră o îngîănă unii.
De propriul glas sunt umiliți păunii.
Mai bine tac decît să-i mai provoc.

Să fim absenți cum se prefac nebunii,
S-avem în viață și acest noroc.
Aș vrea să nu ne chinuie deloc
Lumina lumii în lumina lunii.

Aș vrea să-i fac iubirii noastre loc
Pe-o stea sub care au vorbit străbunii.
Cer păstrător al vocilor, adu-ni-i,
Să ne înghețe și să ne dea foc !

Aș vrea să nu ne temem de mijloc,
Iluzia să țină loc minunii,
Să fii uimit, că nu vreau să mă rog
Luminii lumii în lumina lunii.

AFARĂ E VARĂ SE-NTÎMPLĂ SĂ SIMȚI

Mă cere, mă naște
Și-n viață mă lasă
Colina — această genune frumoasă.

Nu știu ce se-ntîmplă, petreceri de taină,
Tămîia din brazi o sorb frunzele pale,
Asupra mea vine cu mîinile tale
O umbră străină în vechea ta haină.

Afară e vară — se-ntîmplă să simți
Cu sîngele rece,
Cu frigul în dinți.

Ca fructe-ciorchine stau pietrele-n val.
Hotarnic e murmurul care le vine
Din morții închiși în ulcioare pe deal.

Cu cît mă despart de putere, de zile,
Cîștigul se strînge-n pupile.
Închide tu ochii
Și trece-mi în somn
Cu dor, răstignitul meu domn.

ȘI DUPĂ TINE RĂMÎNE O CALE DE MERS

Către singurătăți, printre oameni, peste cetăți,
Ochii lor sterpi încuind ca o rimă un vers,

Caldele ziduri, fântânile, lor le arăți ?
Ele există oricum. Orizonturi au șters.

Ei, fără tine, cu tine — același demers —
Praful astenic al stelei în univers.

Și fără tine, în față, sunt mișcătoarele dăți,
Și după tine rămîne o cale de mers.

ȘI POEZIA E UN SOMN

Și poezia e un somn
Din care nu te mai trezești

Cu ochii larg deschiși sub mări,
Visînd la spasmele lumești,

Cu perle pleoapele plîngînd
Sărate buzele albești,

Nefericit, înspăimîntat
Printre comori piraterești,

Părerii de rău că nu-nțelegi
Mișcarea gurilor de pești,

În calmul monștrilor sorbit,
Măcar astfel să te ferești,

Fără să fii de tot primit,
Nici înecat, nici viu nu ești,

Să poți trînti o poartă grea,
Să tragi perdele la ferești,

Și poezia e un somn
Din care nu te mai trezești.

CAI ÎN COȘMARE CU MLAȘTINI

Pe fruntea cailor să plîngem,
Pe botul lor care miroase
A lapte și a mușchi de umbră,
Să ne gîndim asupra lor.
În grajduri vraîște
Cine știe cît de bătrîne și de joase,
Ne revenim, în amintire,
Dintr-un leșin istovitor.

Să facem cailor sălbatici
O sărbătoare cu verdeață,
Dar cum am mai putea speranța
S-o întreținem, că mai vin ?
Cu ce le-am sugruma disprețul
Trăirii lor din altă viață ?
Dorului nostru ar răspunde
Cu ochi de sfînt jelind senin.

Prăsilă roșie și albă,
Prăsilă murgă, un țintat,
O iapă strălucind la soare
De cîtă liniște-o îngînă,
Și mînji necercetați de spaimă,
Nechezul lor transfigurat

Cînd simt un șipot de fîntînă
Cu neagră cumpăna-ntr-o rînă.

Nouă ne-ar fi cu mult mai bine
Și lor le-ar fi ca un adaos,
Un ritm păstrat, care să cruțe,
Al cîntecelor descîntate.
Ce liniște se zămislește,
Ca în biserici în pronaos !
E mintea noastră mai săracă,
E mistica singurătate.

Ce preț plătim pentru risipa
Ce o făcum în întuneric,
Cînd, istovind, dumnezeirea
Și lor și nouă ne dădea
Ora de somn, ora de vise
Curgînd din domul lumii sferic,
Trecu naivă și scurtată
De coama care se zbătea.

Să ne-ngropăm în pârul altor
Făpturi nedumerita jale,
Să fim miloși cerînd iertare
Legendei lor ce nu s-a scris,
Cai în coșmarele cu mlaștini,
Și voci de cai cu limbă moale,
Cai transparenți, strigoi de groapă
Din om în om, din vis în vis.

TU DUCI O VIAȚA CA DE LOTUS

Tu nu-mi dori mai multă jale,
Tu, ce nu-ngădui s-o cunoască
Întii palorii feței tale.

Tu duci o viață ca de lotus
Îngrămădit în firea apei,
Ferit adînc de vreo iscoadă,
Lipsit de temerile pleoapei,

Ar trebui să bată vîntul
Cu tronul lui întreg de moarte,
Ca tu să te retragi, simțindu-l,
Un pas de tine mai departe,

Gustînd a locului otravă
C-un simț subțire prins în ceară,
Îmbogățindu-te cu arma
De care el o să și moară.

VIEȚUIREA DIN GÎND

Fericită în fînețe cu trifoi,
Mila mea o soarbe lîna oilor păsînd.
Retrase sub cer, singurătățile-n doi
Se apără, se aștern la pămînt.

Coline, aer, coline, turme cunosc,
Respir în tihnă putrezitul lor mosc.

Acolo pare să fie minunea, și taina,
Și plînsul
Cel fără umilință, din dor izvorînd.
Ca un vis ce ne cheamă întrînsul
Ar fi viețuirea din gînd.

Dar ce ne e dat e străin,
E o rătăcitoare avere,
Ca un blestem fără șir.

Și cum să te duc cu mine,
Cărei mume te-aș cere,
Ea să răspundă cu fragede buze de mir ?

Și iarăși cred despre un loc anume
Prin care trec,
Din care n-aș mai pleca —
Aici m-am născut,
Aici aș dori să mă-nhume
Mîinile tale în sprijin pe crucea mea.

Din

„PASTELURI“

1974

UN PLOP

Să ai un plop în care să te sui,
Un turn al păsărilor fără pui,
Tăcut, ori vesel, după cum amii
Lumina frunzei care naște-ntii.

Un plop despărțitor de miazăzi,
Și dacă-l ai, să-l ai definitiv,
În umbra firii lui clădit să fii,
Precum un dor în care stai captiv.

Precum un dor în care stai captiv,
Să ai un plop, bătrîn de-ar fi să fie,
Printre statui de calcar, viu naiv
Crescut în unghiul tău de nostalgie.

Să le petreci pe toate câte sînt,
Să le aștepți pe cele care vin,
Ca un veșmînt strălucitor de vînt,
Ca un vecin al cerului senin,

Tîrziu, cînd nu-ți mai pasă de culori,
Să ai un plop din care să cobori.

VORONEȚ

Ochii ni s-au închis, am văzut înapoi
Un albastru migrînd înflorit peste noi.

Ne întoarcem cu dor unde-am fost și-am iubit
Pe pămîntul umbrit al bătrînului schit.

Ca un cric rătăcit, ca un vreasc subțiat
Suntem muți cînd vorbim despre ce ni s-a dat.

Noi mereu căutăm un albastru de preț
Ce-ntr-un veac este cer și-n alt veac Voroneț.

Pe pămîntu-ncuibat cu sămînță de somn,
Cresc copaci rămuroși, pirostriei pentru Domn.

Dar acești vechi pereți spun într-una ceva,
Ca și cum ar boci, ca și cum ar cînta.

Să tăcem s-auzim ce spun vechii pereți,
Poate vom desluși taina de Voroneț.

Poate-albastrul la care fiii noștri revin,
Este limba română tradusă-n senin,

Poate carii stelari noaptea turlele rod,
Poate-altaru-i un pod, poate-albastru-i un cod.

O, acești vechi pereți spun într-una ceva,
Ca și cum ar boci, ca și cum ar cânta.

Dacă noi am putea căuta mai adânc,
Să simțim ce spun ei, să vedem de ce plîng.

DISCURS

O, de-ai putea primi un munte-ntreg
Venind la tine din statornicie,
Și-n neputința de a-l înțelege,
Să te destrami retras în poezie,

Strălucitoarea lui străinătate
În mintea ta de om trăit la șes,
Nu te rănește cînd te invadează,
Răul pe care-l simți e-un rău ales.

Din toate cîte stau la el în poală,
Tu vei vedea doar liniile lui.
Cum n-ai curajul să-l atingi suindu-l,
Numai cu aerul curat rămii,

Numai cu umbra care te cuprinde,
Cu starea că ți-e dor să te supui.

ÎNCHIS ÎN LUMEA CELOR MARI

Copil să fii, să te gîndești
Închis în lumea celor mari.
Copil să fii, sfios să treci
Și să asculți cuvinte.

Să bată vîntul pentru toți,
Dar pentru tine el să-nsemne altceva,
Să simți că ești nemuritor.

Să fii curat și să te-ascunzi
De vina celorlalți,
De nori să-ți fie milă,
Și de schimbarea lor
De care nu sunt vinovați.

CASA MĂRII

Zile mari de vară,
Țărmul prelungește
Cortul lor de-atâtea ori senin.

Pe nisip, amară
Umbra unui pește zburător —
Iluzie de chin.

Valuri vin, și nouri
Ies din casa mării
Amintind corăbii care-au fost.

Una cu nisipul,
Noi gîndim profilul lent imaginat
Și fără rost.

Răsăritul pîrgul răcoros
Ridică soarelui
Din ce în ce mai mic.

Bărcile par fixe-n ancore de piatră,
Duse prea departe
În nimic.

Cîteodată pacea
E atît de dulce,
Cîteodată în amiezi aştept

Să apară vîntul
Ca un om albastru,
Transparent, cu mîinile pe piept.

Dar se înmulţeşte
Şerpuind în scurte tresăriri
Căldura pe nisip.

Bronz de coif, de platoşă, de scuturi,
Ne înstrăinează vechiul chip.

Plajele sunt linse,
Animalul mării
Parcă-ar fi rănit şi muritor,

Se jeleşte, vine
Pînă-n preajma noastră,
Lăcrămează, cere ajutor.

Zile mari de vară,
Seri în nemişcare
Pierd pe drum un timp de împrumut.

Noapţile sunt parcă
O surpare neagră
De lumină arsă în trecut.

MAR DE LUT

Nu spune vorbe de prisos,
Că mi-este frig, că mă întrem.
Cerul veni mai jos noros,
Fiind noroc, părînd blestem.
Fără să vrei înaintezi
Cu tălpile-n adînci grămezi
De frunze care putrezesc,
Pe care vara nu le vezi.

Căzute lin, ori rupte, fac
Un vegetal efort, durut
Abia acum, cînd moarte zac
Pe străzi de nerecunoscut.
Și plouă pe acoperiș,
Și sună tablele de fier
În scrisul, negrul rămuriș
Încrezător pînă mai ieri.

De cîte ori ca un vecin
Care se uită peste zid
Copilărindu-se puțin,
Tu pari în iederă livid.
De cîte ori — fantastic dar —
O amînare în sărut,

Cînd toamna îmi întinde iar
Mărinimosul măr de lut.

Te voi chema, și vei veni,
Și-am să lipsesc, și dinadins
Din toamnă-n toamnă tot mai gri,
Din toamnă-n toamnă tot mai stins,
Iubindu-te fără soroc,
Pastelul meu ți-l împrumut,
Să simți cît ține acest joc
De fascinație limbut.

Și va mai fi un drum de mers
Pe care toamna îl mășori,
Și veghea va lovi invers
Amestecată printre nori.
Auzi cum rîdem lîngă plîns,
Mă-ntrem cînd ploile prefac
Lumina verii ce s-a strîns
Într-un inel peste copac.

Din

„APE CU PLUTE“

1975

PACATUL TRUFIEI

Agită pomii păsări mari,
Și via sîngele divin.
Pînă la mine este mult,
Pînă la moarte mai puțin.

Din toamnă-n toamnă mă ridic,
Și parcă nu mai știu să vin.
Pînă la mine este mult,
Pînă la moarte mai puțin.

Aceste vorbe de cules
Le simt dorințe, le spun chin,
Iubirea mea se împlini
Atît de dreaptă în destin.

De ce nu sunt, cum ar părea,
Nefericită în declin !
Pînă la mine este mult,
Pînă la moarte mai puțin.

CURAJUL MEU S-A ÎNNEGRIT

A fost odată, și mai e, în amintirile adânci,
O cameră într-un subsol ca într-un ghem de
mucegai.

Curajul meu s-a înnegrit pe zidul camerei acelei,
Curajul meu s-a înnegrit ca într-o peșteră muzeu.

Stăteai într-un fotoliu vechi, mult aplecat scriind
pe
Pe care le citeai candid unei femei care-mpletea.

Ea nu făcea atunci decît să se supună fără spasm
Unui destin insuportabil.

În numele acelei doamne care-a murit, vorbesc încet,
În numele acelei doamne curajul meu s-a înnegrit.

APE CU PLUTE

Tainele iară sunt desfăcute.
De-aș fi rămas !
Seară de seară ape cu plute
Fără popas.

Întru ispită, întru virtute
Sufletul prinț e.
Nepricepute încă și mute,
Ouă, semințe.

Ele se-agită, fără să fie
Ca într-un clește.
Milă plătită cu poezie
Și deznădejde.

Nu pot pricepe cine le cheamă,
Și pentru cine.
Sterpe coline, ură și teamă,
Chin și rușine.

Dar fac vârtejul recunoștinței
Către vreo stea.
Taină — prilejul sterpei semințe
De-a se-ngropa.

LEAGĂN

Cînd toate vocile sunt sfinte,
Ca fără gură, fără simț,
Cînd întruparea este leagăn
Și spiritul un cal cu prinț,
Urmînd neliniștii rănite
De dinainte de păcat,
Crengi cresc cum vinele de sînge
În fătul încă nemișcat.

Fratele meu din întuneric,
Prădați de-am fi de-aceeași zi !
Urmînd neliniștii rănite,
Cuvintele ne vor gîndi.
Zvîrliți în astenia largă,
În lume suferi-vom mult
Deșertăciunea minții noastre,
Tu să vorbești, eu să ascult.

Urmînd neliniștii rănite,
Eu cred în leagănul rămas,
Unde tu vii ca să te chinui,
Perechea mea fără de glas.

Ce lume răpitoare, totuși,
Cîți iambi de aur ți-am trimis !
Cît somn respiră poezia
Din leșurile care-au scris !

ÎNFAȘURAT ÎN ARIPI DE MERCUR

Oricît trecuse sufletul de pur,
De dor de moarte se îmbolnăvi.

Înfășurat în aripi de mercur,
Surîzător, cuvîntu-l umili.

Dar, fără suflet nu avem contur,
Suntem săraci fără melancolii.

Sufletul meu, visezi să te îndur
Umbrît în setea lumii pămîntii.

Ca să te-ascult, ar trebui să fur,
Și, undeva, să mint ar trebui.

Cu milă răzvrătită vrei să jur
Că mă voi naște spre a te iubi,

Fiind păcat de tot acel murmur
Promis, retras de sorți și de stafii.

TĂRÎM DĒVĀSTAT

Ce stare de înec, ce devastat tărîm,
Cîtă pomană într-o milă dreaptă,
Cînd numai cu privirea coborîm
Vulcanul, ori fîntîna fără treaptă.

Ce devastat tărîm spălat cu mir
Și cu cenușă, doar să mă petreci
Înseninat, pe brațe tot mai reci,
Ca un altar, ca un delir.

Ce stare de înec sub-gol-fnaltul,
Gîndindu-te cît somn spre mine vine,
Gîndindu-te la noi ca la ruine,
Urmîndu-ne în vis unul pe altul.

ȘI TEII

Și teii sfârși-vor curînd.
Timp de popas.

Deschisă e poarta, de vînt,
Spre ce a rămas.

Senină, rece avarie,
Viață-ntr-adins.

La cină așteaptă carii
Cu cleștele nins.

Răbdare în pas,
Pe gresia roasă de oră.

Cu ochii pe ceas,
Neliniștea mea îl adoră.

Secetă amenințată cu apă,
Cu nori împrejur.

Somn rănit de pleoapă,
Hipnotic azur.

Mă chinui născînd reversul,
Nu FII

Seninu-i ca psalmul, ca versul
Tăiat pe tipsii.

Dar poți tu să nu te asameni
Mie, tîrziu !

Pustiul din oameni
Nu-ncape în nici un pustiu.

PLUTE

Filozofînd în timpul lumii spart,
Oglinda mea de dincolo e luna
Pe care-aş vrea şi n-aş vrea s-o împart,
Bolnava mea de inimă, nebuna.
Şi tu te uiţi în sus, strivit sub gard,
Sub scări de evadare din minciuna
Acestui dor cu mimă de bastard
Tăcînd în răzbunare şi într-una.

Acelaşi vis uscat, de sticlă, port,
Cum şi tu porţi, dorind să se păstreze
Vina de-a vieţii aproape mort
Trupul jertfit zadarnicei asceze,
Iubirea pîngărită de avort,
Riscul fricos rîzînd în paranteze,
Şi un destin de barcă fără port
Şi de cetate fără metereze.

Calm putrezind în raclele cereşti,
Surpat în valuri galbene de ură,
Mi se părea că ştii să adînceşti
Harul tău harnic de lumină pură.

Mîncat de viu, ori amînat, plutești.
Pe toți același vid profund i-ndură,
Ca monstrul mării adorat de pești
Nepăsători sub turburea lui gură.

NIMENI

Dacă îmi ceri
Să nu te mint
De-aci-nainte,

Pui făclieri
Cu foc de-argint
Să mă-nveșminte ?

Arzi tu pe rug
Ceară topită,
Vin vinovat,

Mereu să fug
Și de ispită
Și de păcat ?

Cum aș mai spune
Mare amară,
Vrei să mă ierți ?

Luna apune
Ca să răsară
Între coperți.

Cîți vor să fie
Prinți în palate
Pure de sare,

Văd poezie
Și nestemate
Simt sub picioare.

Robi ai candorii
Trec ei călare
Ritmic pe rime.

Rîd trecătorii,
Ori mi se pare,
Nimeni de nime.

JUDELE DE LUT

Adevăratul suflet tu vrei să mi-l omori
Cînd viața mi-este plină de mori, de flori, de nori.

Nu ți se face milă ca de-un păstor pe deal ?
Dacă-l găsești, al tău e, rănește-mi-l și ia-l.

Dar prețul lipsei sale de pe pămînt, îți spun,
Va fi să fii departe de numele tău bun,

Vor sta-n răscruci cîntarul și judele de lut,
Vei fi întors în vremea cînd nu erai născut,

Vei vrea să șezi în visul înmiresmat al mumii,
Și-ți va duhni pămîntul de murdăria lumii.

COLINA

Și moartea ta ce blînd răni
Răgazul meu pînă la moarte !

Însingurați și plumburii
Ne-am îngropat în cîte-o carte.

Cu-aceste șiruri fără vină
Care te-alungă dintre vii

Te voi privi de pe colină
Fără să vreau, fără să știi.

Și vei avea, tu, mîna stîngă
Întinsă, mirosind a fîn.

Va ști să murmure, să plîngă
Poemul tău fără stăpîn.

Ca printre plopi vei vrea să treci,
Și ca-ntr-un spasm vei vrea să scrii

Simțindu-mi degetele reci
Întinse către tine, vii.

SENIN

Acest păcat înmărmurind în glumă
Destinul meu de aur și de spumă,
Cu brațe verzi de iarbă mă înhúmă.

Cum m-ar mai naște singura mea mumă,
Dar vine un senin și mă sugrumă,
Și vine de la cîmp miros de clăi.

În contemplare dealurile-s văi
Care, cum ne despart, ne și adună,
Și pe pămînt au loc și buni, și răi.

Ciudat, aceste stări, ce harnic sună
În vocea mea, în carnea mea nebună,
Dar vine un senin și mă sugrumă.

Cum m-ar mai naște singura mea mumă !

TRIPTIC

I

Norocul tău în resemnare,
Că nu te naști de două ori.
Paloarea umbrei migratoare
Spuneai că vine de la mori.
Odihna ta, în versul strâns
Ca moartea ocrotind pe criști,
În ochii părășiți de plîns
Și de părerea că exiști.

II

Se va-ntîmpla tîrziu un foc
Pe care apele-l vor stinge-n
Neliniștea acestui loc,
Și vom pluti printre funingeni,
Și nici atunci nu ne vom pierde,
Străini cum ne-am născut, și orbi,
Vom sta închiși în iarna verde
Cu nervii asurziți de corbi.

III

Printre răniți suferitori
Vinați de vrednicii lor sorți,
Te uiți la clipe ca la nori
Și ca la duhul celor morți.
În cerul lacrimii rășfrînt
Cazi ca soldatul fără za.
Dacă te plîngi că ești pămînt,
Ție pămînt ți se va da.

PSALM

Și mi se pare iar,
În urma mea ești tu
Veghindu-mi gura care spune
Nu.

Împinsă simt că sunt
Din loc în loc
De semnul tău de apă
Nenoroc.

Aceste șiruri scrise,-s
Turn de calm,
Sunt nori de ploii închise,
Psalm.

Dar ca să se asculte,
Sufletul redă-mi,
Nesperiat de multe
Vămi.

De vorbe ne vom teme
Că ne-ngroapă.
Dă somn de la o vreme
Vărsatul semn de apă.

PETE

Nemaiubind, nu recunosc
Nici o greșeală, doar pete,
Cete de versuri, turme de mosc
Și zburătoarele plete,
Vocea gândită, blîndă într-una,
Măști surîzînd în perete,
Craniul de piatră, clopotul, lîna,
Spicele-n cană, ascete.

Limba de moarte nu se distinge
În cartea ținută sub lupă,
Nici rugăciunea care-ți respinge
Mîinile, să ți le rupă,
Vremea-n adaos iar te deprimă
Și cu gunoaie te-astupă.
Teama te paște-nainte de crimă,
Dar te va paște și după.

Cine cu sufletul beat de tămîie
Suie, coboară coline,
Și din pădure, din nebunie,
Iarăși la sine revine ?
Cine, rănit, să rămîie mai poate
Despotul clipei senine ?

Viermi gânditori în singurătate
Pară-ne lebede line.

Dacă ne temem, vin fumegînd,
Vin gânditori și perechi,
Cu nepăsare șerpuitoare
Vin carnivori ca un leac.
Ce ironie ! Vin colorîndu-ne
Lacrimi și patimi mai vechi.
Pară-ne sila lor trecătoare
Lebede line pe lac.

ȚĂRM

Vino la mare,
Lasă-te lunii
Care de vid e,

Fii ca de sare
Peste păunii
Noptii lichide,

Oarbă-n culoare-i
Limba minunii
Ce ne divide.

Țărmuri pustii
Și poezii
Te țin în sine,

Stau mărturii
Coralii vii —
Raiuri marine.

Va fi să vii,
Ori să nu vii,
Tot un senin e.

CEARĂ

De-aș fi lăsată să mă molipsesc
De-o zi bolnavă, de-un poem al tău !

Toamna contemplă gândul meu lumesc
Plin de otravă și de rău.

De ce-l mai sun ! El tot n-o să ne doară.
Răbdarea-i ca o rană care-așteaptă.

Cuvîntul bun și mirosind a ceară
Se va-ncheaga arzîndu-ți mîna dreaptă.

Mai alb decît paloarea care trece
Și amintirile-ntre noi le strînge,

Purtăm la gît același șarpe rece
Îmbolnăvit de dor de sînge.

INTRANSIGENȚA

Singurătate fără voci,
Stîrv al perechii, vorbitor,
Cum șezi cu îngerul la masă,
E harul lui să nu-l poți ține
Decît cu sufletul în spaima
Că te ucide lin, cu dor,
Că în pieirea ta fricoasă
Nu e nici rău, nu e nici bine.

Împresurîndu-l cu incendii,
Ai crede că s-ar sufoca
Și-ar năvăli asupra ta
Cu degetele să te stingă.
Ars, îngerul rămîne palid
Și degerat în fața ta,
Te-acoperă milos cu dreapta,
Te chinuie cu mîna stîngă.

Și ca o ramură cu păsări
Îți duce sortii fără zi
Și ți-i întoarce cu lumină
Ținîndu-și capul coborît.

Nepărăsit stîrv al perechii,
Tot două umbre vor muri,
Sfințite însă-n răstignire
Pe gheara crucii de la gît.

ACOLO UNDE CRED CĂ EȘTI

Acolo unde cred că ești,
Nici trenurile nu străbat,
Acolo ca de sticlă par
Pădurile de brad brumat.

Tot mai departe simți și taci
Adăugat la rest mereu,
Și nu mai pot înainta
Decît pierzîndu-mă și eu.

Cum ninge, alb, e orice drum,
Și alb respiră-ntregul timp,
Nici nu te-aș recunoaște-acum
Desperecheat și fără nimb.

Mi-e milă și să-mi amintesc,
Dar nici să uit nu mă îndur
Cîtă părere-i în destin,
Cîtă greșeală-i împrejur.

Cu degete de frig adun
Ca sub un șal înzăpezind
Sufletul nostru încă bun,
Mișcarea lui către argint.

Cum ninge, nu s-ar mai opri,
Și fi-vor brazii îngrădiți,
Acolo unde cred că ești,
Printre barbari meteoriți.

În fiecare an aștept
Să ningă, să te pot vedea
Dacă privești, dacă ascuți,
Dacă mai înțelegi ceva.

CE PIERZI LIPSIND

Tăcerea mea e ca o țară moartă,
Dar nici nu cred că alta e mai sfântă.
De ce ți-aș ține-nchisă gura ? Cîntă,
Vînează, dacă vrei, această soartă.

Dar apără-te, chiar cînd nu te doare,
Cu talpă moale calcă peste forme.
Ar fi păcat să strici lumini enorme.
Vederea lumii-i împietrită sare.

Încet și iubitor de lună rece,
Ca melcul în grădină vei petrece.
Ce pierzi lipsind ? Ce capeți dacă spui
Nimicul tău urechilor-statui ?

RÎVNA

Nu-ți face din melancolii
Decît senine poezii,

Melancolii fără destin,
Spre care vii, din care vin,

Cu viețile suind în preț
Al lumii trist și vag dispreț.

Aștept, amîna pînă cînd
Simți răstignire în cuvînt,

Nici sfîntul nu va mai fi sfînt
Și raiul va rîvni pămînt.

ZĂPADĂ

Și doar în pomi zăpada rezistă ca un nimb.
Îți mai aduci aminte ? Când ești copil curg streșini,
Trec păsări, duc în pliscuri stafiile cireșii,
Fructe cu gust de apă, răni ale altui timp.

Nevindecate răni în vis se zbat,
Ca praznice-n oglindă, tot în oglindă guști,
Vedenii necrezute, ca golul unei puști
Care-a ucis zăpada și ea a sîngerat.

Cum să te fac să-ți pară rău de tine,
Să calci un drum de adevăr în sine-ți,
Să n-ai de dus aceste pleoape vineți
Privind fluid prin ochii încă tineri !

Ce să-ți aduci aminte ? Ce e ? Ce-a fost atunci ?
Să-ți mai aduci aminte e-un mod scăzut în fire,
Iei fructele cu totul cu creanga lor subțire,
Le-așezi în vase goale ca-n niște cuiburi lungi.

Și mă gîndesc ce să-ți arăt cînd vii,
Fotografii cu multă lume gri,
O casă care s-ar înzăpezi.

PLÎNS DE PĂTIMIRE

Abia cînd vînătorii cu alice
Cît meiul copt și scuturat din spice
Ne vor vîna candorile și nouă,

Abia cînd or să care fără bice
Ochii, precum trăpașii, plîns de rouă
Și plîns de pătimire, cum se zice,

Abia atunci cînd starea noastră nouă,
Atît de pură,-ncît o să se strice
De cît noroi se face-n jur cînd plouă,

Abia cînd focul o să se ridice,
Va fi să vezi și tu ce moarte ouă
Sorbiră timpul, dîndu-ni-l în două

Grămezi de scrum pălite și pitice.

CE NE RAMÎNE

În libertatea mea, ce fac !
Să fac un anotimp întreg
Din zilele în care tac,
Din nopțile în care neg,
O cumpănă lângă un lac,
Și brațe, ca să te dezleg,
Un înfrunzit, vorbit copac
Pe care nu-l mai înțeleg.

În libertatea mea respir
Cu dor, cu milă și prostește,
În libertate, vis și mir
Cînd nenumită iarba crește.
Aș vrea cum vezi că mă mai mir,
Să te iubesc dumnezeiește,
În libertatea mea de fir
Și care nu se moștenește.

Ce umbre cad în drumul meu,
Le-adun și-ncerc să le-ncălzesc,
Și ce lumini sub cerul greu,
Ca îngropate putrezesc.

Ce ne rămîne e un zeu
Înlăcrimat de-un haz lumesc.
În libertatea mea, și eu,
Și fiare, și blindeți prînzesc.

NUCA VERDE

Stăm împăcați rânindu-ne de toate,
Și serile vin parcă mai devreme.
Te însoțesc numai pe jumătate,
Pierdută jumătate în poeme.

Țesându-ne covoare și macate —
Păienjeniș asupra unor steme,
Ne-nchipuim că suntem întâmplare
Vieți de care nimeni nu se teme.

Prea sus ne ține steaua nepătate
Privirile ce-ar vrea să se întreme
Cu picături de nucă verde, poate,
Din nucii care cresc între blesteme.

Cum sunt o gură de pământ,
Mereu lovindu-mă de măști,
Le cer iertare ca un sfânt,
Și, ca un ucigaș de măști,
De răzbunarea lor mă-ncânt,
Că, moarte, nasc într-una măști
Care m-așteaptă în cuvânt,
În cea mai neagră dintre măști.

Și nu mai pot vedea, de tine,
În răutatea lor plutesc,
Cu tact de mască pe ruine
Mă simt cocon împărătesc,
Aștept ceva ce nu mai vine,
Mă-nchid în minte și vorbesc
Precum o mască-a mea, cu mine,
Mă caut și mă ocolesc.

Cald mir, cîndva — aceste vine —
În deznădejdea lor trăiesc
Grădini din ceară de albine
Care de dor înnebunesc ;
Sub creanga lor, sărac mai bine,
Decît poftind să putrezesc

În cimitirele vecine
Cu ochiul vidului lumesc.

Te mai ascult un timp, Senine,
Mă-ndur să cred că te iubesc,
Dar numai vocea mea te ține
Îmbrățișat ; în rest plutesc.
Măslinii sceptici, pe coline
Sunt sufocați de cei ce cresc
Mascați în verde mă răcine
Și, surzînd îi umilesc.

Că sunt, într-adevăr, pămînt
Setos și asurzit de măști,
Cu jumătate nume sfînt,
Cu jumătate nume — măști,
De hărnicia lor mă-ncînt,
Că, vii fiind, se tem de măști,
Cînd le aștept într-un cuvînt —
În cea mai neagră dintre măști.

IUBIRE

E timpul să te treci în viața umbrei
Unde sunt strânse cete de cuvinte,
Unde un dor de tine te cuprinde.

Tu poți însingura coline sfinte,
Și nu poți fi trecută cu vederea,
Caldă ca lîna, palidă ca mierea.

Acestei liniști prețul nu-i-l cere.
Zidită fie gura care minte
Răzbunătoarea, simpla mea putere !

E timpul să primești culori promise
De ploii, de păianjenii din vise,
Și de tristeți în sine compromise.

LA CAPATUL LUMII

Și nu ne aducem aminte
Cuvinte întregi,
Rănitele noastre cuvinte
Frumoase și reci.

Alese din limba cuminte,
Abia le-nțelegi,
Rănitele noastre cuvinte,
Cînd pleacă, le negi.

La capătul lumii argint e,
Și-s umbre de regi
Rănitele noastre cuvinte,
Frumoase și reci.

NAIVUL RASPLATIND PE CEL CE MINTE

Aceleași drumuri și aceleași ținte,
Aceași porumbei pe-un blid de linte,
Naivul răsplătind pe cel ce minte.

Mi-e dor de tihnă și de lucruri sfinte,
De-o lacrimă întreagă și fierbinte,
De umilință și de rugăminte
Către duioase mumele-morminte,

Dar duc povara câtorva cuvinte,
Mi le atîrn de gît cerînd în minte
Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

TIMP MĂRUNT

Ce pot să-mi amintesc, venin e,
Aici, acolo, nicăieri.
Sunt prea departe, și străine,
Părerii de rău, de gol părerii.

Gîndind mereu același bine,
Firesc ar fi să știi să simți.
Ești, ca și cînd n-ai fi cu mine,
Un enervat cu ochi cuminți.

Desimea sunetelor pline
De un venit pulsînd senin,
De libertatea mea se ține,
De ce mai tac, de ce mai vin.

Ca-ntotdeauna pe ruine
Se va depune timp mărunț.
Abia mă capăt, pierd prin tine
Ce-am cîștigat în amănunt.

ARBORII

Arborii, ieri
Pluteau sfiți
Și erau reci.

Cum să le ceri,
Să le promiți
Că-i înțelegi ?

Penet de-argint —
Șindrile vechi
Pe-acoperișe.

Hornuri întind
Perechi-perechi,
Umbre piezișe.

Sufletul tău
Nemaisperînd
Să-și vină-n fire,

Părerii de rău
Seamănă-n gînd
Dezamăgire.

NERVI

Cuvinte, cuvinte și-o pasăre lină în minte.
De suflet, de suflet, că este, tu adu-mi aminte.
Nădejde, nădejde, chiar dacă pădurile-s vineți.
Iubire, iubire, când viața, când moartea revine-ți.
Cu mine, cu mine, o șansă ce nu se revarsă.
Cu tine, cu tine, lumină de ceară nearsă.
De fosfor, de fosfor, de nervi răzvrățiți ne e boala.
Și, totuși, și, totuși, tot nouă ni-e dată sfiala.

ÎN LOCUL UNDE NE VOM FI RETRAS

Sunt ostentivă când te simt aproape,
De grija ta m-aș lepăda un ceas,
Un greier mare nopților dă glas,
Mărunte flori visează să-l îngroape.

Neliniștită viața mea încape
În umbra fără ghimpi de la popas.
Ce vom avea din ce ne-a mai rămas ?
Nici un cuvânt nespus n-o să ne scape.

În voia lor vei crede că te las,
Și vor fi nori ca-n preajma unor ape
În locul unde ne vom fi retras.

Sufletul tău se sparge ca un vas
La care vin prea multe să se-adape,
Sălbăticiuni și vite de pripas.

INTOARCE LIN PERECHEA TA DE CAI

Întoarce lin perechea ta de cai,
Cu sceptru verde vine luna mai,
Plin de polen și dulce ca un nai,
Cu grâu alunecînd înalt în pai.

Sub înlemnitul ramurilor strai,
Iluzia că poți un timp să stai
Ca-n poarta unui nestatornic rai,
Primit în dar, la rîndul tău îl dai.

Strălucitori, și negri, și bălai,
Cresc trandafiri alătura de scai,
Cu gemeni ghimpi urmîndu-se-n alai.

Îi cruți, îi lași să-și semene în grai,
Măcelul lor demult gînditu-l-ai
Venind încet să-i seceri și să-i tai.

COCOȘI DE MUNTE

Visul secund a fost să fim departe,
Din cînd în cînd să ne vedem mai răi,
Să-mi fie milă de arginții tăi,
Să mă privești ca pe-o senină moarte.

Visul secund... Pe urmă nu mai numeri.
Uităm uimiți mereu același timp.
Cînd am fost îngeri somnoroși sub nimb,
Și lin purtam alți îngeri triști pe umeri.

Am mai putea să credem în povești,
Dar nici un duh n-a dovedit că este.
Dorind să fii, abia că nu mai ești.

Și cum să porți nepedepsit aceste
Iubiri care se sparg ca niște cești
Cînd bat cocoșii orelor pe creste ?

APRILIE

În aplecare, tîmplă lîngă tîmplă,
Ochii albaștri, ochii mei ca mierea.
Aprilie ne dăruie vederea,
Ceea ce am uitat, din nou se-ntîmplă.

Frazele, visul, sufletele numa
Ca de potop salvate simt că sunt.
Se face zi de mugure mărunt
Adăpostit în mintea mea de-acuma.

Nici nu mă tem, nici bucuria nu stă
Mai mult decît stătuse la-nceput.
Vine mereu o pasăre și gustă
Rănind vicleană timpul meu trecut,

Și-n mare taină puiul de lăcustă
Cioplește la vioara lui de lut.

Adormitor de sus vuia veninul
Cel verde al pădurilor mișcate
De-un vis cu sine în singurătate.
Cînd frunze cad, ating întreg destinul.

Cu brațe chinuite disperarăm,
Că fața noastră o văzum în iarbă —
O frunte albă, o privire oarbă,
Vecine celor fără umbră barem ?

Într-o fereastră luminată crește
Pînă târziu, cînd luna intră stearpă,
O cruce ca scheletul unui pește.

Ce vis s-acoperi moartea cu o harpă !
Prin crematorii galbene, de toamne,
Trecînd încet, de ce ne temem, doamne !

EROU DE ZINC AL UNEI TRISTE FARSE

O, fluture deschis pe-o mână moale,
Erou de zinc al unei triste farse,
Firul din însetarea ta se toarse,
Mai crezi în calme clipe muzicale ?

Iubind în drum lumina lumii tale
Pierind de praful aripilor arse.
Roua și mierea arșița le stoarse
Din clătinate turnuri vegetale.

Mai crezi și-acum când vinele sunt goale
În aripile tale inegale ?
Nepăsător la deal și trist la vale,
Același timp se duse și se-ntoarse,

Și murdări, și părăsi, și sparse
Acel mișter fragil al minții tale,

COCON DE VIE

Se va trezi în prima zi cu soare
Primăvăratecul cocon de vie,
Petrecerea-i va fi cu apă vie,
Va fi beția lui înfloritoare.

Într-un impuls rănit de poezie
Îi va sări pământul la picioare,
Mireasma lui, de rugi și sălcioare,
În liniștea ce va părea pustie.

Dar viața ta de miere muritoare
Cu aurul plutind ca o stafie
Sub coastele a două mari ulcioare
Te va feri de gândul care ȘTIE ?

Dacă se sparg, vei spune că te doare,
Dacă le cruți n-ai nici o bucurie.

DEAL ROTUND

Răsare ca o lună, și apune
Sufletul meu nici tânăr, nici cărunt.
Atît de rar mă-ndur să cred că sunt,
Ceva mă-ngîndură, ca o genune.

În ceasuri rele și în ceasuri bune
Aș întreba, mi-ar place să răspund,
Dar mă petrec senin în amănunt,
Lăsînd mișcarea lumii să-și răsune.

Abia pricep, în urmă, ce se spune
Despre luminile care ascund
Fîntîni prea-pline și fîntîni-lacune.

Dar peste capul meu e-un deal rotund,
Și-i paște turma pacea din pășune
Cu-al ei sărat murmur de dinți mărunț.

RARIȘTE DE PINI

Atît de rar ne este dată starea
De calm curat, cînd ninge și-mprejur e
O rariște de pini, ori o pădure,
Ca fumul ne-nconjoară, și ca marea.

Cînd printre trunchiuri țapii trec să-și mute
Puii și mîngîiatele lor ciute
Încremenind de teamă cînd se-aude
Umbra mișcîndu-și marginile ude,

Cînd mult iubindu-te, aș vrea prosteste
Să te îndemn, să-ți poruncesc : Privește !
Acum, nu mai tîrziu, și nu pe fugă !

Cînd mult iubindu-te, răspund în rugă,
Trădez rănită starea noastră rară
De blînd vînat adulmecat de fiară.

TUNELE CU MELANCOLII

Poezii — ușoare astenii de zi,
Noaptea insomnia ca o plantă-mi trece
Peste gît tunele cu melancolii.

Poezii, ca tot atîtea steaguri,
Pure, inutile aripi care
Nu mai pot purta un suflet mare.

În copilărie, născătoare,
Și, tîrziu, mîncăți și arși de vii,
Lor le cerem îndurare.

CA O GREȘEALĂ-N CARE-AM STAT

Toamnă-n grădină, toamnă pe deal
Toamnă pe șes,
Toată lumina prinde rugină, frunzele ies
Să se-nfășoare pe răsufulare și pe vedere
Într-o cădere ca o culoare fără putere.

Ea ne ajută, sufletul nostru e împăcat,
Vara e mută ca o greșeală în care-am stat.
Cum suntem azi, am fost și ieri, alții, tot alții,
Marea ne uită, uită-ne munții, înalții.

Fie că stăm de-aci-nainte puri în lumină,
Frunze aduc înspre pământ urme de vină.
Totuși, ce preț necugetat se pregătește
Pentru livezi și pentru vii, pentru nădejde.

Pentru un cer încă senin, pentru schimbare,
Pentru toți sîmburii care devin lacre de soare ?

Din

„LIMANUL OREI“

1976

DEDICAȚIE

Cuvintele sunt boala de care suferi, oare ?
Frenetice de silă, anemice de sete,
Maidane pustiite cu cîini mișcați în cete,
Cuvintele fac, toate, o lume de turbare.

Cuvintele aminte aduc de-un semn de groază,
De clipe-ngîndurate, rănite și supuse,
Cînd vocea mumei tale pe tine te născuse,
Nu trupul ei, ci umbra sfioaselor ei fraze.

Taci rătăcit de-atunci, tăcerea te răzbună,
Cuvintele fac răul pe care ți-l refuzi,
În tîmpla ta bătrînul bea vin cu ochii uzi,
Asupra zilei tale răsare-o dublă lună.

Și cum nu sunt iluzii, vor fi mereu pași singuri
Care să-ți lege trupul de viața vreunui mort.
Poeții cred într-una-n albastrul limbii cort,
Ei mor de poezie cum alții mor de friguri.

Cuvintele — surprare de praf în mintea ta —
Dorm fără nici un sprijin, urîte ca năravul,
Cuvinte, sau gunoiul înfloritor, sau sclavul
Încovoiat de limba-i din ce în ce mai grea.

HAR

Tu care știi să taci, să-nduri,
Tu care fără pată treci,
Ca luminișul în păduri,
Ca duhul meu în zile reci,

Leac otrăvit cu plumb mărunt,
Chin pentru îngerii din ham, —
Cuvinte biciuite crunt
În labirintul meu de geam,

Învăță-te că nu rîvnesc
Nici șa, nici vreasc de chiparos,
Ci somn în sîn dumnezeiesc,
Fără culori, fără miros.

Cîți pești pe țărnm s-au aruncat,
Zadarnic îi întorci în lac,
Nici nervii mei nu se mai zbat
Decît sub luna altui veac.

Că norii în fișii se rup
De-un trecător în flăcări zimt,
Îndură-te să ai un trup,
Și vei vedea că nu te simt.

MELCI DUPĂ PLOAIE

Cuvinte, ca turmele rupte de locuri
Și rătăcite,
Ca și cum printr-o furtună trecînd,
Blînde ajung să se prosterne, să lingă
Palma întinsă și buzele cerșetorului.

Ceea ce caut, scamănă cu podul
Pe care tu vii cîteodată și mă aștepți.
Ceea ce sunt — umbră tîrîță,
Umbra lor mare,
Umbra cuvintelor blînde de sete,
Scîrbite de sarea pe care-o găsesc
În palma întinsă și pe buzele cerșetorului.

Sfîșiate-ntre ele, cuvintele
Silite să se urască, în timp ce
Oglindă neprimitoare le sunt,
Le arunc din sine-mi ca pe un praf înnorat.

Melci, după ploaie,
Zadarnic de limpezi mă vor ataca.
Ceea ce sunt, mă părăsește în grabă,
Eu pe mine m-am părăsit.

Veghează-mă,
 Ți-e dată această povară de către mine,
 Eu, care nu sunt decît unul din fiorii
 Lui Dumnezeu.
 Veghează-mă și-ți vor fi de învățătură
 Și ruga, și furarea cuvintelor.
 Apropie-te ca și cum ai fugi.
 Chiar dacă vrei să rămii, te îndepărtezi.
 Cînd trece grădina cu mărul,
 Să nu fii oglinda în care se-neacă
 Viermii sătui.
 Cît plutesc între cer și pămînt,
 Cît încă îi știi neîmperecheați,
 Atrăși de imaginea lor
 Pe care în tine și-o vor găsi-o,
 Veghează-mă și vei fi apărat.
 Altfel,
 Vom pune mîinile-n poală, gîrboviți
 Conspirînd, în timp ce nori grei
 Ne vor ieși din gură.
 Veghează-mă, teme-te cînd vorbesc,
 Cuvintele sunt semnele morții,

Veghează-mi sufletul cât încă nu
Se întoarce înfrigerat în cenușă,
Desparte-l de trup și de faimă
Și vezi ce rămîne.

JILȚ ÎN HAOS

Tu, pentru milă și singurătate,
Pentru cuvinte și pentru răgaz,
Ești răsplătit numai pe jumătate,
Lacrima mea îți curge pe obraz.

N-o vede nimeni încă, ea e moarte,
Și ea pe mine m-a născut întâi,
Pe mine mă veghează de departe,
Fii liniștit, în preajma mea rămâi.

Ca-n haos, într-un jilț cu care umblă,
Amenințarea mea nimic nu cere,
Te vindecă de tine și de umbră,
De sorții tăi vorbind fără putere.

Tu înțelegi, din drumuri lungi de frică,
Cel mai rănit e cel pe care șezi,
Nici nu te surpă, nici nu te ridică,
Asupra lui sunt seri și sunt amiezi.

Pot să-ți înșir cuvinte pînă-n lună,
Cai albi pe treptele de ger urcînd,
Acolo, n cimitirul lor, adună
Pămînt pentru mormîntul meu, pămînt.

STIVUITORUL DE GOLURI

Decît să-mi fi amintit,
Alături de fiarele strînse-n fantoma bolii
De care vor și muri,
Decît să fi fost în îngîndurarea ta
Precum sunt frumoși și vremejnici
Turțurii în streșini,
Decît să-ți fi acoperit făptura ta în umbra de chin
A sufletului meu,
Mai bine veneam prea tîrziu și găseam cariul bătrîn
Lucrînd liniștit tunele în grindă.

Dar mi-am amintit și sunt în îngîndurarea ta
Și trebuie să te jertfesc fiarelor din jurul meu,
Apărîndu-mă una de alta, amare și calde,
Numai jertfindu-te știu ce se-nîmplă și-mi capăt
Trecutul.
În grădinile mele bucuroase, fie că vii, fie că nu.

Și fie că vii, fie că nu,
Numit-nenumit, tu, dacă nu te-aș duce lin
Ca pe un bolnav,
Și pînă la urmă ca pe-un sac de oase
Către un petec de țarină verde,
Tu, cum dispari, cum încerci să amîni, toate vin

Și toate pleacă de lângă tine,
Tu simți șarpele mare grăbit să-ți așeze pe chip
Pielea lui, frigul lui de mătase,
Tu, îngălbenit în absență,
Stivuitorul de goluri.

Fericită aș fi contemplând o fereastră prevăzătoare,
Sus, lângă ochii închiși
Pe sub care să trec prea târziu și să aud
Cariul bătrîn lucrînd liniștit tunele în grindă.

SCHIMBAREA LA FAȚA

Cu tălpi de ceară-ngînduri negrul prund,
Cu mîină dulce-arunci în blide sare,
Te treci încet, cu milă, prin trădare,
Schimbat la față, tînăr muribund.

Mă porți încet, cu milă, și pe mine
Prin vama gri a vorbei pieritoare,
De ce văd eu ruine-n aiurare ?
De ce vezi tu noroaie și ruine ?

Ocrotitor ți-e ochiul, ca o lupă
Care mărește-ntr-un hotar rotund
Puterea minții, tînăr muribund,
Îndepărtîndu-ți buzele de cupă.

Convinge-te că grinzi și carii
Se vor surpa în clipa următoare,
Dar pînă-atunci vin păsări migratoare
Înzăpezind și adormind groparii.

Convins că grinzi și carii ne astupă,
Întrebi în gol, zidită îți răspund,
Schimbat la față, tînăr muribund,
Apropiindu-ți buzele de cupă.

MIM FĂRĂ LUMINA

Cum vii, cum stai, ți-aș spune-ntr-una
Că sunt un mim fără lumină,
Și sunt cuvintele prea goale
Pentru serbările din gând,
Mimul se zbate în oglindă
Și-n sinea lui sedus se-nclină.

Nervi singurateci, fără sînge
Și fără cale, se simt bine,
Enorme cîrme se sfărîmă
În dușmănie și în boală,
Dar pentru noi ninsoarea calmă
Dă suflet albelor albine.

Să ne întoarcem ca zăpadă
În cerul ofilit de ploi,
Ploi ce se fură-n somn din arbori,
Din mări sărate, din fîntîni.
Exilul mi-l închei în clipa
Cînd cu durere mă îngîni.

CALUL DE PRAF

Și cînd va fi pe cline sufletul nostru-ntins,
Amenințat de bine, de rău vegheat și nins,
Vom da acestor tineri mesteceni albi răbdare
Să-și prevestească singuri făptura viitoare.

Visează dar. Știi, calul de praf acum primește
Din geniul mării negre muțenie de pește,
Aripile lui zboară în val adînc de ceară.
Ce liniște amară-i în șiruri, și ce seară !

Sub ramul, înclinîndu-l, pădurilor, ne țineți,
Să ne întoarcem gîndul din viața umbrei vineți.
O, dacă ni s-ar face din cînd în cînd un semn,
Să ne iubim în pacea pădurilor de lemn.

Noi să le spunem iarbă la toate cîte sunt
Păscînd cu foame oarbă al turmei vis mărunt,
Și setea, cum e zgura, pustiul, ca o lavă,
Să nu ne umple gura cu vorbe de otravă.

Fățarnice cum norii îndepărtați și sterpi,
Ne vor hrăni fiorii ospețe verzi cu șerpi,
Și nu mai sunt cuvinte — oi blînde, cerbi în goană,
Și ai, de-un timp, părinte, un cearcăn în icoană.

ARGINT DE LACĂȚ

Și iarăși toamna se lovi de noi,
Cu fiecare creangă care suie
Fără de foi ciudata ei statuie.

Și iarăși toamna se lovi de noi,
Și crengile, golindu-se în treacăt,
Nu pierd doar frunze, pierd argint de lacăt.

Mi-e teamă de cuvinte, de frigul lor sărat
Mai mult decât de timpul meu pierdut.
Dacă auzi, ascultă-mă-n trecut.

TRIȘOR

Mizerii, și măști, și dezastre
Pun negură-n fântini.

Ca vine subțiri și albastre
Sunt crimele scrise pe miini.

Chiar propriul tău sînge sugrumă
Și glezna, și zborul promis.

În leagănul lumii de gumă,
Stă fostul tău suflet de vis.

Ecou fără rost, mă repet,
Trist martor — zdrobit sunt pe roată.

Trișorul mascat de poet
În lumea-mbulzită se-arată.

Dacă rîvnesc întinsă-n brazdă
Polenul orzului în floare
Promis în luna mai a lumii
Și care iar s-a săvîrșit,
Ar trebui să fii pămîntul
Care, cînd tremură, mă doare,
Pămîntul semănat de oameni,
Și tot de oameni păgubit.

Și-ar trebui umilă-n umbră,
Să m-asurzesc cu turma proastă
A vorbelor postind tăcute
Lîngă un prînz demult sleit.
Ar trebui să fiu vicleană
Mult dincolo de firea mumii,
Hrănită cu-ntrebări, răspunsul
Ar fi un plîns înmărmurit.

ÎNRUPARE

Mîngîietoare blănuri, pene blînde
Vin tot mai rar, se vor sfîrși curînd.

Dintre atîtea nefirești osînde,
Apropierea mea devine gînd.

Mă uit cum nu-nțelegi ce se petrece,
De ce te țin ca pe-o amenințare.

Somnul ascuns, în sufletul meu, trece
Deșertăciune, întrupare.

Și cîtă frunză cade, pînă cînd
Se-ntunecă un ochi de miel păscînd.

DORUL DE VEGHE

Dorul de veghe, melancolie,
Urme-n zăpadă, crengile stînd,
Și în adînc muritorul pămînt
Pentru iubirea ca o stafie.

Rănită pasăre fără soție,
Te va petrece pe lîngă mine
Gîndul, limanul orei senine
Din libertate către robie.

Numai căldura să ni se lase,
Întru norocul fără podoabe,
În via rece cîteva boabe,
În depărtare cîteva case.

Numai căldură și întristare,
Și o grădină călătorind.
În vrăjmășie vine de-argint
Bat tîmpla noastră cu nepăsare.

Nins și lunatec să te primesc,
Vino sărac într-o zi fără șir,
Singur ca vinul într-un potir
Cu trupul dulce, mînăstiresc.

Aruncă lumii tot ce ții minte,
Numai căldura să ne rămâie
Abur pe gura ca de tămâie,
Vino tu singur, fără cuvinte.

FĂCUTUL MEU, CUVÎNTUL

Făcutul meu, Cuvîntul,
Paște-n munte
Imagini verzi sub norii toamnei grei.

Ai mai văzut, mai ții tu minte unde
Șed liniștiți, ca-n lacrimi,
Ochii mei ?

Timpul secat vorbește,
Și răspunde
Din tine cineva, fără să vrei.

Trecîndu-mi dreapta lină peste frunte,
Cu mîna stîngă sufletul
Mi-l iei.

În cîte-un nor străin ne vom ascunde,
Ca desfrunzit mesteacăn
Lîngă tei.

RITM REGAL

O, nepăsarea mea visează
Tiranice sfieli perechi,
Cu-același ritm urmînd în raza
Luminii dintr-un sfeșnic vechi.

Cu-același ritm cu care plopii
Ating tărîmul celălalt,
Cu-același ritm regal mi-apropii
Paloarea, umbra ta de psalt.

Cu-același ritm uimit te-ntuneci,
De parcă simți că nu mai sunt,
Și prin mătasea albei mîneci
Vezi cenușiu penet mărunt.

CUIB

Și cine vine singur către sine,
Cu-ntreaga lumii-nsingurare vine,
Îndurerarea lui trăiește oarbă,
Vederea lui nimic nu ține minte,
Frunze și ramuri nu se fac desime,
Nepricepută-i gura lui de iarbă
Dând părăsirii preț de adîncime.

Și cine vine singur, singur pleacă,
Vederea lui nimic nu ține minte,
Nici pasărea ce i s-a plîns săracă
De viața ei sălbatic de cuminte,
De moartea ei din cuibul de pe cracă.

VOI FI ALUN, VEI FI MOLID

Încep să te iubesc, e semnul că tîmplele mă dor
în vid.

Jucînd imagini inegale privirea tremură cînd minte.
Ca două cuiburi zburătoare ne ies copiii înainte.
De mila lor, din rai crengi pline răzbat prin
înnoratul zid.

De la-nceputul lumii trece-mi iatacul verde și candid
Cu trup cu tot, cu poezie, într-un amestec de
cuvinte.

Părea-voi că-ți urmez pioasă cu brațe-ntinse către
ținte
De neatins, dacă-mprejurul făpturii tale mi le-nchid.

Să-ți povestesc precum aș scrie pe fața ta întîiul
rid :

Și-n monstruoși arbuști vin păsări, și cîntă, noaptea,
să-i alinte,

Și viperele-n somn sunt bune clătîndu-și
veninosul dinte

În cine știe ce mireasmă pe-un țărîm din vina lor
arid.

Greșeli rănesc din întâmplare și florile cu miez
lichid.
Ce duh respiri, ce viață cugeți, ce pas de animal
cuminte !
Oricât ai fi de blînd, lovește-mi colinele de clipe
sfinte ;
La judecata de pe urmă voi fi alun, vei fi molid.

Vorbesc și mă sfărîm, și chipul mi-l simt departe
și livid.
De tine ca de tinerețe o să-mi aduc mereu aminte.
Dar încă n-am plecat, nu-s vîrste, pe lume nu mai
sunt morminte.
Cu-aceste vorbe de lumină vreau sufletul să ți-l
deschid.

CERBI VADUVI

Mai vino-n libertate cînd ninge pe coline
Și glorii dulci respiră-ngropate vii de vrajă,
Cînd arborii au piele și-ndrăgostiții coajă.

Căci va veni și ceasul înlănțuirii line,
Ostatec precum șanțul din cearcăn ai să fii
Privind cu umilință la cete de copii.

Pune sperietoare lîngă fîntîni, și pune
Semințe pentru păsări de casă, lîngă casă,
Vînează-n ceață cerbii rămași fără mireasă.

Cînd vor muri, vedea-vei, din corn le cad alune
Și blîndul, împlănitul lor trup va sîngera,
Mănîncă-le trist trupul și trist vei alerga.

Mai vino, pe coline vor trece nori ca lutul,
Suind în cerul veșted, poți reveni oricînd
La sufletele care te uită așteptînd.

Cu gură înțeleaptă răstălmăcind sărutul,
Primește-l fără arme, să te vîneze lasă,
Îneebunind cum cerbul rămas fără mireasă.

DE MARGINE

De margine, de sine-s îngînată,
Deasupra trebuie că sunt copaci.
Te las să spui cuvinte, ori să taci,
Și libertatea asta te îmbată.

De margine, de sine-s îngînată,
Vecin cu stuful, ram năștea din ram.
În fîn mirositor mă linișteam
De parcă-aș mai fi fost aici odată.

Și-aș vrea să înțeleg, cum altădată,
Flori înecate, flori care înoată.

TRECUTUL RANII VIITOARE

De brumă noaptea e atît de plină,
Că nu încape luna pe colină,
Că vocile de buze se-nstrăină,
Că, ostenit, rămîi fără de vină.

Rănite sunt de strălucire toate
Amare crengi de verde descărnate,
Ca-n suferinde temniți de palate —
Păcate lîngă trupuri împăcate.

Precum aş spune sufletul mă doare,
Eu lîngă tine vin în răzbunare.
Dorind să-ngîni gîndita mea paloare,
Tu ești trecutul rănii viitoare.

IN VIE

Rănit e raiul, păsările-s ținte,
Și tu, sufletul meu, de-aci-nainte,

Rabzi palid nervii putrezi de cuvinte,
Și ritmuri fără număr, rugi mișcate
De umbre dușmăniindu-se-mpăcate.

Sufletul meu, pierdutul meu părinte,
Schitul are chiliile-nlunate
De umilință și singurătate.

În via răstignită pe morminte,
Ce vrei să ai și încă nu se poate ?
Înghite gânditor la mese sfinte
Praf îndulcit, ceșos pe jumătate.

RĂBDAREA DE-A NE-ŢÎNDURA

Durerea naşte poezie,
Balsamul nu-l găsim în ea.
În vaier, fără vrednicie
Duc norii lespedei ei grea.

Din timp în timp câte-o stafie
Îşi aminteşte că putea
Copilărilor, să-şi ţină vie
Privirea, când ne urmărea.

Nici alinare, nici trufie,
Ca un auz ce s-ar usca.
Măşti cad din luna ei pustie.
Ce gânduri ne vor inspira ?

Să mi se pară numai mie,
De ce nu m-aş însingura ?
Păstrată ca şi umbra fie
Răbdarea de-a ne-ŢÎNDURA.

CUPRINS

CUVINT INAINTE 5

Din „AGONICE“ și „COLINE“ — 1970

Leac pentru ingeri	23
Cină	24
Cind cu surisul semănai	25
Coline	26
O rană mai mare	27

Din „SALA NERVILOR“ — 1971

Oglinda mea fiind, de ce nu-mi semeni ?	31
Cît pot mai șterg fereastra de cenușă .	32
La fel de lin ca mîinile prin mîneci . .	33
Cu ochi de somn aș reciti o carte . .	34
Vorbește-mă greșiților de bine . . .	35
Hrănim schimbarea darului în farsă . .	36
Nimic nu trece mai presus părerii . .	37
Să rezistăm umbriți de-aceeași carte . .	38
E înflorită lintița pe baltă	39
Ca umbra nu-i, sunt doar lumini și ramuri	40

Din „RĂSAD DE SPINI“ — 1973

Măști de sfială	43
De răul și de binele rămas	44
Păsări	45
Moștenesc graba	46

Efemeride mereu	47
Lumina lumii în lumina lunii	48
Afară e vară se-ntimplă să simți	49
Și după tine rămîne o cale de mers	50
Și poezia e un somn	51
Cal în coșmare cu mlaștini	53
Tu duci o viață ca de lotus	55
Viețuirea din gînd	56

Din „PASTELURI“ — 1974

Un plop	61
Voroneț	62
Discurs	64
Închis în lumea celor mari	65
Casa mării	66
Măr de lut	68

Din „APE CU PLUTE“ — 1975

Păcatul trufiei	73
Curajul meu s-a înnegrit	74
Ape cu plute	75
Leagăn	76
Înfășurat în aripi de mercur	78
Tărîm devastat	79
Și tei	80
Plute	82
Nimeni	84
Judele de lut	86
Colină	87
Senin	88
Triptic	89
Psalm	91
Pete	92
Țărîm	94
Ceară	95

Intransigență	96
Acolo unde cred că ești	98
Ce pierzi lipsind	100
Rîvnă	101
Zăpadă	102
Plîns de pătimire	103
Ce ne rămîne	104
Nucă verde	106
În cea mai neagră dintre măști	107
Iubire	109
La capătul lumii	110
Naivul răsplătind pe cel ce minte	111
Timp mărunț	112
Arborii	113
Nervi	114
În locul unde ne vom fi retras	115
Întoarce lin perechea ta de cai	116
Cocoși de munte	117
Aprilie	118
Cind frunze cad, ating întreg destinul	119
Erou de zinc al unei triste farse	120
Cocon de vie	121
Deal rotund	122
Rariște de pini	123
Tunele cu melancolii	124
Ca o greșeală-n care-am stat	125

Din „LIMANUL OREI“ — 1976

Dedicație	129
Har	130
Melci după ploaie	131
Nor	132
Jilț în haos	134
Stivuitoarul de goluri	135
Schimbarea la față	137
Mim fără lumină	138

Calul de praf	139
Argint de lacăt	140
Trișor	141
Orz	142
Intrupare	143
Dorul de veghe	144
Făcutul meu, cuvîntul	146
Ritm regal	147
Cuib	148
Voi fi alun, vei fi molid	149
Cerbi văduvi	151
De margine	152
Trecutul rânii viitoare	153

INEDITE

În vie	155
Răbdarea de-a ne-ngîndura	156

Lector : GABRIELA NEGREANU

Tehnoredactor : GABRIELA ILIPOLOS

Bun de tipar : 6. VII. 1977. Apărut : 1977. Comanda nr. 1405. Tiraj : 8000 ex. broșate + 1000 ex. legate. Coli de tipar : 5.

Tiparul executat sub comanda nr. 1312 la
 Intreprinderea Poligrafică
 „13 Decembrie 1918”
 str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97
 București,
 Republica Socialistă România

*e. l. B. / JPC. 19783/377
 / J. 661/2*

